

Engleblod - Efter Krigen om Solen 3

Elisabeth Hjartdal

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag: BRETH DESIGN v. Mette Breth

Grafisk opsætning: Simon Zander

Redaktør: Katja Berger

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-79-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

ELISABETH HJARTDAL

ENGLEBLOD

EFTER KRIGEN OM SOLEN 3

HI READER

Tak til min mor.

Uden din støtte var jeg ikke nået så langt.

SIRENEHYLENE FÅR MINE trommehinder til at vibrere. Det er så voldsomt, at jeg frygter, de vil briste. Hovedet værker, som er hjernen svulmet op og maser sig mod indersiden af kraniet i et forsøg på at slippe ud.

Rummet foran mig er tungt af hologrammer. Neonblå, hvide og røde farver blinker mod væggene. Lysshowet svier i øjnene.

De samme fire ord overlapper hinanden.

UKENDT TRUSSEL MOD SOLIS.

Hårene rejser sig under ærmerne på min trøje – en grå sweatshirt, som jeg ikke selv har iført mig, men bare vågnede op i.

Rådsmedlem Sri drejer langsomt rundt på hælene. Det florlette, råhvide stof på hendes kjoleskørt følger bevægel-

sen. Hun stirrer på ordene i rummet. Et gisp passerer de gyldne læber. "Nej."

Kun et øjeblik efter ranker hun ryggen. Beslutsomhed siver ind i de nu smalle øjne, og hun ligner igen en, der har alt under kontrol, ligesom da hun stak en kniv i brystet på sin rådgiver. Hun fører sin blodindsmurte hånd op til den sorte hardware, der dækker halsen, kæbelinjen og begge ører. Pege- og langfinger lægger sig mod plasten over øret.

En ynkelig piben slipper over mine læber. Hænderne griber kanten af stolens armlæn. Knoerne bliver hvide, mens hjørnerne på armlænen borer sig ind i håndrodden. Mine bare tæer krummer ufrivilligt.

Men Sri giver mig ikke stød gennem halsbåndet, hvis bløde foring hviler tæt mod min hals. I stedet skiller hun læberne ad. Stemmen er hård. "RILJA! Jeg befaler, at du slukker alarmen!"

Det hyler stadig for mine ører, da sirenen forstummer.

Sri sukker tungt. Bagefter finder fingrene igen pladen for øret. "Asarah, Hotsun, Diào-ang og Cielie. Dette er Sri med en meddelelse til Rådet. Jeg er i sikkerhed. Meld tilbage og mød op til endnu et akut videomøde om 15 minutter."

Kun modvilligt forlader ordet 'endnu' hendes tunge. Imens skuler hun til mig.

Jeg krymper mig. Det første møde må have handlet om Markedspladsen. Ryggen maser mod metalstolen, jeg er lænket til, i forsøg på at slippe bare lidt længere væk fra hende. Gennem joggingsættet siver kulden fra metallet ind

under huden og fodrer den allerede rodfæstede isklump i mit indre. Der er ingen varme til at jage kulden væk. Mine evner straffer mig efter det, der skete på ...

Et lydløst hulk får min underlæbe til at bæve.

I samme øjeblik brager en Tilflytter i sort ind i lokalet og bryder gennem lysshowet. Med sine to meter tårner han sig op over mig – ligesom alle andre Tilflyttere. Han er ikke iført Englecentrets vagtuniform, men er i stedet udstyret med et tykt panser på både overkroppen og lårene af sit sorte tøj.

Regnbuehinderne i de glaskugleagtige øjne uden pupiller flakker uroligt, inden de finder Sri. Han standser ved hendes side. "Rådsmedlem Sri. Er De okay?"

Hun svarer med et enkelt nik.

Han lader blikket glide over rummet. Hurtigt spotter han blodet og Centrets underviser Drømmas, der ligger i pølen på gulvet. Ikke den mindste forandring er at spore i hans ansigt ved opdagelsen. Blikket standser først sin gennemgang af rummet, da det lander på mig. Straks spænder han kæben.

Uden at tage øjnene fra mig rækker han et lommetørklæde frem mod Sri.

Hun tørrer blod af sin hånd. "Jeg skal mødes med Rådet. Tilkald nogen til at tage sig af *hende*." Hun sender mig et skarpt blik.

Jeg vil gengælde fjendtligheden, men har ikke kræfterne til det.

Tilflytteren i pansret uniform nikker og fører hånden

op til sit øre. Instinktivt lukker mine fingre sig igen om armlænene. Musklerne forventer at mærke den brændende elektricitet udgå fra halsbåndet og få kroppen til at spasme.

I stedet bjæffer han ordrer. Dem opgiver jeg at lytte til. Jeg løsner grebet om metallet, mens mit blik klæber til rummets største trussel: Sri. Hun er optaget af at gnutte den røde farve af hånden. Undervejs bliver hendes blik fjernt. Hun nikker en gang imellem, som om hun lytter til en besked. Måske fra et af de andre rådsmedlemmer?

Sri sagde, at underviserne nok har lært mig noget andet om *hendes* forfædre. Måske er alt det, Drømmas lærte mig, løgn? Jeg undertrykker et fnys. Det burde ikke komme som nogen overraskelse. Endnu en brik i hjernevasken, der skal sikre, at Engle som mig ikke kæmper imod, når Tilflytterne tapper vores blod.

Skødesløst smider Sri lommeørklædet fra sig. Det blodindsmurte stof svæver mod gulvet, og jeg skæver til Drømmas.

For bare et øjeblik siden stod han parat til at forsvare mig.

Han ville faktisk hjælpe mig.

Sri angreb en af sine rådgivere. Hvad, hvis de andre rådsmedlemmer er lige så grusomme? Hun er efterkommer af den Tilflytter, der besluttede sig for at stjele *vores* sol og dødsdømme alt liv på Jorden. Og senere besluttede han at gå i krig med jer. Det var dét, hun fortalte mig.

Jeg knytter hænderne. Mine skuldre dirrer. Denne gang ikke af frygt.

Det er hendes slægt, der er skyld i, at verden er fucked. At min mor døde af solpletterne. At min far besidder manipulerende evner. Sri er skyld i, at jeg og alle andre rødhårede bliver jaget vildt. Vi er de eneste, der kan tåle den giftige stråling fra den kunstige sol.

Mens jeg dirrer af harme, forestiller jeg mig en flamme tænde et sted i mit indre. Den er kun på størrelse med flammen om vægen i et stearinlys. Ganske svagt blusser den op, inden den alt for hurtigt dør ud.

Døren i den anden ende af rummet går op igen. Fire Tilflyttere iført Centrets vagtuniform træder ind. De skællignende ærmer har svært ved at fastholde deres blåsorte nuance i lysshowets hologrammer. Alle fire sender et ærbødigt nik i Sris retning, mens hun utålmodigt banker den ene fod mod gulvet. Kliklyden runger ud i det tomme lokale.

En efter en spærrer vagterne øjnene op, idet de spotter Drømmas. Jeg følger deres blikke. Knivbladet, der var skjult i Sris iltfilter, stikker op af brystet. Hans skjorte er farvet rød af blod. Brystkassen bevæger sig ikke. De gule øjne i det rynkede ansigt blinker ikke.

En af vagterne slår hånden for munden.

Min mave gør knuder. *Han er virkelig død.*

"Før terroristen til de andre i kantinen," befaler Sri, og vagternes knæ skælver ved hendes tone. "Dér er der nok af

jer til at holde øje med hende, indtil jeg vender tilbage for at uddele hendes straf.”

Huden på min hals folder ind over halsbåndet, idet jeg synker hårdt.

”Hold hende i nogenlunde stand,” fortsætter Sri. ”Men prøver hun på det mindste, så giv hende stød. Hun fortjener ikke vores nåde.”

De fire vagter retter blikkene mod mig. Med deres metalglinsende hud og alle de mekaniske dele indopereret i deres hoveder fremstår de som iskolde maskiner.

Men ingen af dem nærmer sig.

Sri spidser læberne, inden hun hæver stemmen. ”Tre af jeres vagtkammerater er døde på grund af hende,” minder hun dem om. ”Og nu også 12 borgere og 19 slaver.”

Deres blikke bliver smalle og hadefulde.

Endnu en skælvende udånding passerer mine læber. Der er ingen kraft på luften, men en svag, hvinende lyd siver med ud. Jeg har ikke glemt de skyhøje dødstal. Som en usynlig kuppel vokser et inferno af skrig omkring mig. En blanding af skingre og dybe brøl, der alle har det til fælles, at de frygter for deres liv. Skrigene når helt ind i knoglerne. Hårene på mine arme og ben stritter.

Og blandt minderne fra Markedspladsen runger Adams latter.

Han er stadig i mit hoved.

Jeg husker, hvordan han fortalte Menneskehedens militære overhoved, Inge, at han kun kunne garantere at holde

på mig i to uger. *Så hvorfor er han stadig i mit hoved? Hvorfor kan jeg ikke genvinde kontrollen?*

Som et insekt fanget under huden vrider hans giftige indflydelse sig, og jeg har trang til at kradse mig selv til blods for at få det til at stoppe.

Sri løfter hagen og ser *ned* på de fire vagter. "Undervurdér hende ikke." Bagefter nikker hun til sin egen vagt, ham i pansret uniform, og sammen bevæger de sig mod døren.

En del af mig vil åbne munden. Gøre et sidste desperat forsøg på at tale min sag over for Sri. Drømmas kan ikke længere gøre det. Jeg må redde mig selv. Forklare hende alt det med Menneskeheden og Adam. Men jeg ender med at bide mig i tungen.

Tanken om de ting, Adam har tvunget mig til at sige, får kulden i mit indre til at rejse med blodet ud til kroppens dele. Han brugte også min tunge til at provokere Sri. Han *måtte* bare forsegle min skæbne.

Et splitsekund får flammen på min nethinde nyt liv. Lillebitte flakker den orangerødt, men kulden angriber igen, så snart den dør ud. Får min krop til at føles som en isblok.

Sri skænker ikke sin vagt et blik, mens hun spyer flere ordrer. "Vi skal først forbi Sundhedsafdelingen. Jeg vil sikre mig, at Rivi er okay."

Mine bryn samler sig i panden. *Rivi? Mener hun dr. Rivian?*

Det lange kjoleskørt svæver yndefuldt efter hende. Hun og vagten er næsten fremme ved døren, da hendes hånd

farer op til pladen over øret. "Beskylder du *mig* for det her, Asarah?" hvæser hun. "Hvad mener du med 'sporet til mit område'? Dén tone vil jeg ikke finde mig i. Burde det ikke være *dig*, der havde styr på den kunstige sol, når nu dine forfædre ..."

De forsvinder ud af syne og uden for hørevidde.

ET KOLLEKTIVT SUK forlader de fire vagter og mig, så snart Sri er forsvundet. Jeg hæver et bryn ad dem, men selv dén bevægelse føles som at løfte et blylod med musklerne i panden.

"Shit!" udbryder en af vagterne. Hendes hvide krøller virrer efter hende, idet hun farer hen til Drømmas. Hun går ned på knæ og placerer to fingre på hans håndled. Hun ryster på hovedet, inden hun forsigtigt lægger hans hånd tilbage. "Han er død."

De andre sænker blikkene.

Det var Sri. Jeg presser læberne sammen for ikke at sige det højt. Er stadig varsom med at tage tungen i brug. Desuden kan vagterne vel selv komme til dén konklusion. Enden af knivbladet stikker op af Drømmas' bryst, og hvis

de kigger nærmere, finder de den knapliggende ting, Sri satte på hans iltfilter for at sabotere det.

De sidste hvæsende lyde fra ham spøger i mine tanker.

Vagten med det korte, hvide hår nydeligt friseret til den ene side knytter næverne. "Vi er sgu alle sammen døde snart, hvis den er gal med den kunstige sol."

Ordene får mit hjerte til at brage mod lungerne. *Hvad sker der, hvis den kunstige sol stopper med at virke? Hvis Tilflytterne ikke kan fikse den?*

Min mor lærte mig, at planeten har brug for lyset. Uden solen kan planterne ikke producere ilt. Uden den ville kloden fryse til is.

Tanken om min mor, selv så kort en omtale, får min mave til at trække sig yderligere sammen. Adam manipulerede mig til at vende mig mod hende. Han fik mig til at bebrejde hende for at stikke af fra Menneskeheden med mig som spæd.

Men hun flygtede *fra ham*.

Prustende bar hun mig gennem Limbos øde støvlandskab, dengang jeg var lille nok til at blive båret. Da jeg var lidt større, og vi stadig levede som nomader, lod hun mig samle sten, selvom vores lommer blev tunge. Og hun gemte mine tegninger. Hun tog dem frem og brugte dem til at opfinde historier, når jeg klagede over trætte ben. Det fik mig til at gå bare lidt længere, indtil vi kunne slå lejr for natten.

I alle minderne har hun ikke noget ansigt. Jeg glipper med øjnene, da de bliver fugtige. Jeg aner ikke, om hendes

læber var smalle eller fyldige. Om de var sart lyserøde eller kraftigere i farven. Alt dét stjal Flor fra mig, da han udsatte mig for Indgrebet.

Både Heliopolis og Menneskeheden har forsøgt at tage dele af hende fra mig.

Mine tænder skurrer mod hinanden. For tredje gang får en flamme liv i mit indre. Den flakker bare et øjeblik længere end de forrige, inden den også går ud og lader kulden krybe tilbage i hver en celle af kroppen.

Jeg forsøger at nidstirre vagterne. Forsøger at ranke ryggen og vise, at jeg ikke er bange for deres magt til at give mig stød. Men ligesom de flimrende hologrammer danser deres uniformer og metalglinsende ansigter for mit blik. Stemmerne lyder, som kommer de fra den modsatte ende af en lang tunnel.

"... tog hende af sondemad for nogle timer siden."

Jeg misser med øjnene. Prøver ihærdigt at stille skarpt. Måske lægger en af vagterne hovedet på skrå? Stemmen er mildere. "Hun ligner en, der er ved at besvime."

"Lad os nu bare få hende med," siger en af dem og går i gang med at befri mine håndled fra jernkæderne. "Alle skal samles i kantinen."

Da mine arme er fri, vil jeg fare op fra stolen og løbe fra vagterne. Jeg ved ikke, hvilken straf der venter mig, men jeg ved, at jeg ikke kan blive for at finde ud af det. Det er for sent at forsøge at tale min sag. Det har nok aldrig været en mulighed.

Mine skuldre søger mod gulvet, og numsen hviler tungt i sædet. *Jeg skal ingen steder.*

To af vagterne griber mine overarme og haler mig op.

Én læner sig helt ind til mit øre. "Prøv ikke på noget."

En del af mig vil le over absurditeten i hans trussel. Ligner jeg en, der er i stand til at 'prøve på noget'?

Med så meget fjendtlighed, som jeg kan fremmane, drejer jeg hovedet for at møde hans blik. Det er ham med den nydelige frisure. "Jeg kæmper ikke imod," påpeger jeg, mens mine bare fødder glider, som lå et lag is på gulvet. Vagterne må stramme deres greb for at holde mig på benene. Jeg kan ikke stå uden støtten.

Det her er ikke godt.

Pulsen dunder i mine ører. Er udmattelsen en bivirkning fra dagene på sondemad, eller dræner mine evner mig som straf for det, jeg gjorde på Markedspladsen?

Jeg foretager en mental søgning efter tegn på mørket i mig selv. Dét mørke, Solvej advarede mig om. Hun pressede sine evner til at drukne mig, og som konsekvens sugede evnerne væske ud af hendes arm. Hun nåede dog at standse, før skaden blev permanent.

Jeg standsede ikke.

Med mine evner dræbte jeg 31 personer på Markedspladsen.

Skafines lange, hvide hår gik op i flammer ...

I det samme finder jeg noget i mig selv. En ekstra bankende puls. Et mørke. Jeg forestiller mig, at pletten er sort,

som skimmelsvamp i Limbos ruiner fra før krigen. Som en skygge følger mørket Adams tilstedeværelse derinde.

Trangen til at skrike presser sig på. Hvad, hvis jeg ikke kan rette op på skaden? Hvad, hvis mørket er ved at fordærve mig? Hvad, hvis jeg langsomt forvandles til is?

Vagterne hiver mig mod døren. Ham med den nydelige frisure kaster et blik over skulderen til en af de andre. "Hold en hånd klar," brummer han.

Jeg vender også hovedet, men halsbåndet strammer til, da huden vrider sig. Et klynk braser fra min strube. Bag os løfter vagten hånden, så de gyldne fingre ligger parate over hardwaren for ørerne. Mit ansigt krøller sig sammen ved mindet om elektriciteten.

Hvor mange stød har jeg taget imod? Hvor mange flere kan jeg klare?

"Hvis vi slipper hende, betyder det, at du straks skal støde hende," tilføjer fyren med den nydelige frisure, inden vagterne slæber mig ud af rummet og ind i elevatoren på gangen. Kroppen gør et spjæt, da fødderne rører metalgulvet. Det får vagten til at ruske i mig. "Stå stille!" hvæser han.

Under nedstigningen prøver min sløve hjerne at lægge en flugtplan, men intet brugbart dukker op. Hvordan skal jeg komme fri uden mine evner? Uden Havran eller Drømmas til at hjælpe mig? Jeg kan knap nok stå på fødderne.

Da elevatoren standser, fører vagterne mig ud af skyskraberen og tilbage gennem Centret. De hvide gange med matsorte gulve er uhyggeligt tomme. Ingen Engle bevæger

sig ned ad dem. Kun min eskortes støvler slår taktfast mod gulvet. Ingen Tilflyttere står vagt ved dørene. De må alle sammen være samlet i kantinen.

Advarselshologrammerne blinker arrigt mod hver en overflade, indtil de alle ophører.

Jeg tager det ikke som et tegn på, at krisen med den kunstige sol er løst.

Vagterne hiver mig mod kantinedørene.

Et virvar af mumlende stemmer kommer fra den anden side. Idet de går op, brager larmen ind i ansigtet på mig. Men da vagterne tvinger mig over dørtærsklen, forstummer stemmerne. Hoveder drejer mod os. *Mod mig*. Jeg har ingen hætte, jeg kan række ud efter. Intet ud over mit løse hår at gemme mig bag.

Og ingen energi til at ranke ryggen og lade det hele prelle af.

Begge afdelinger af den hvide sal er proppet. Her er flere Engle på min alder, end jeg nogensinde har set før. Måske mere end 100?

De står i højre side af det enorme rum, blandt de hvide plastborde og plantekasserne med perfekte, pastelfarvede blomster. Flere veksler mellem at stirre på mig og skæve ud ad gulv til loft-vinduerne, der vender ind mod gårdspladsen.

Det kribler i mig efter at tage et kig. Lyset, der falder ind ad ruderne fra den kunstige sol, afslører ingen mærkbar ændring. Dagslyset virker normalt.